

RESSÒ DE LA PARAULA

Expectació (IV)

Sabem que l'esperit de l'Advent ens estimula a viure expectants, sigui per la via de la denúncia profètica de Joan el Baptista, sigui per l'encís de Maria que posa davant la nostra mirada el futur de la veritable felicitat.

En el seu conjunt, l'esperança d'Advent ens fa somniar amb els «atris de la casa del Senyor», com canta el salm 83(84).

*«Que n'és, d'amable, el teu temple,
Senyor de l'univers!
Tot jo sospiro i em deixo
pels atris del Senyor.
Ple de goig i amb tot el cor
aclamo el Déu que m'és vida.
Fins l'ocell hi troba casa,
l'oreneta s'hi fa un niu
on posar la fillada,
prop dels teus altars.»*

Hauríem de tornar una vegada i una altra a resar (cantar) aquest bellíssim salm i molt especialment en temps d'Advent, quan centra la nostra atenció la virtut de l'esperança.

L'anhel és de gaudir de la bellesa del temple de Déu. No per l'atractiu de la construcció, sinó perquè hi habita Déu. És Ell qui dona la bellesa al lloc on es fa present: la humanitat de Jesucrist, Maria, l'Església, l'Esclat, els sacraments, els germans, etc. És Ell qui fa bella i amable la vida. Ell és l'objecte de la nostra esperança.

Però, com afectat per una certa timidesa davant el lloc sagrat, l'orant del salm expressa el seu desig d'estar almenys en els atris del temple (fins amb una certa enveja dels ocells i les orenetes). En rea-

litat, el nostre anhel és viure a la casa on habita el Senyor, estar amb Ell. Però sabem que aquí, en la nostra història, sols podem aspirar a estar en els seus atris. L'Església d'aquí, que la tradició anomenava «militant», és justament un atri del temple on Déu habita, l'Església del cel.

L'esperança d'Advent reviu aquella expectació que sentien els israelites piadosos en temps de Jesús (com ara l'ancià Simeó i la profetessa Anna): veure, escoltar, palpar el Messies. Una vegada que Jesús es presenta, de manera tan sorprenentment humana, qualsevol podia reconèixer que encara estem en els atris del temple. La nostra esperança no s'acaba aquí. El mateix Jesús ens dirà en l'Evangeli de sant Joan que sostinguem l'esperança perquè ens prepararà lloc, en les estances de la glòria on Ell habita a la casa del Pare.

Però amb el salmista ens sentim legitimats per a desitjar els atris, la proximitat, la presència real de Déu, encara que sols sigui a través de realitats humanes.

Nadal és l'inici de la presència real de Déu en realitats humanes. La qual cosa és ja molt més del que podia somniar Israel, que va continuar escandalitzant-se que el Déu altíssim es presentés tan humà. El Temple de Jerusalem no era més que un signe, un lloc que el poble d'Israel dedicava a la trobada orant amb el Déu Totpoderós, que no cap en el cel ni en la terra. Nosaltres, en canvi, reconeixem que aquest mateix Déu, per amor, «s'ha encabrit» en la humanitat de Jesús, per a oferir-se al món. L'arribar fins aquí ja és una gràcia immensa. L'alegria esperada de Nadal és justament gaudir d'aquest do.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

EL POSTHUMANISME COM A HORITZÓ (i IV)

Negació de la persona?

Els transhumanistes reivindiquen, clarament, la negació d'una referència substancial en la persona.

La clàssica definició de Boeci (480-526), el darrer filòsof romà, és posada en qüestió. Segons l'autor de *De la consolació de la filosofia*, la persona és «individua substantia rationalis naturae», és a dir, substància individual de naturalesa ra-

cional. Boeci hereta i assumeix el concepte aristotèlic de substància com allò que roman en si mateix, com allò que no muda, a diferència de l'accident que no subsisteix per si mateix, sinó per «alio».

En la cosmovisió posthumanista, el cos humà pot ser modificat biotecnològicament i les informacions que configuren l'intangible de cada persona també poden ser alte-

rades, modificades i augmentades. El jo subsistent, doncs, es dissolt.

Els posthumanistes, en conseqüència amb aquesta desubstantialització de l'ésser humà, consideren que el concepte d'home modern és una abstracció, que la noció d'home mai no ha estat altra cosa que un projecte i que la Declaració Universal dels Drets de l'Home

(1948) no ha estat res més que un compromís.

La fatiga per la finitud, per la temporalitat, per la malaltia, pel dolor, en definitiva, per la vulnerabilitat, motiva aquest projecte d'un ésser nou, el de l'home millorat, fabricat, que transcendeixi les vulnerabilitats lligades a la condició natural.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Expectación (IV)

Sabemos que el espíritu del Adviento nos estimula a vivir expectantes, sea por la vía de la denuncia profética de Juan el Bautista, sea por el encanto de María que pone ante nuestra mirada el futuro de la verdadera felicidad.

En su conjunto, la esperanza de Adviento nos hace soñar con los «atrios de la casa del Señor», como canta el salmo 83(84).

*«¡Qué hermoso es tu santuario,
Señor todopoderoso!
¡Con qué ansia y fervor
deseo estar en los atrios de tu templo!
¡Con todo el corazón
canto alegre al Dios de la vida!
Aun el gorrion y la golondrina
hallan lugar cerca de tus altares...»*

Deberíamos volver una y otra vez a rezar (cantar) este bellissimo salmo y muy especialmente en tiempo de Adviento, cuando centra nuestra atención la virtud de la esperanza.

El anhelo es de disfrutar de la belleza del templo de Dios. No por el atractivo de la construcción, sino porque en él habita Dios. Es Él quien da la belleza al lugar donde se hace presente: la humanidad de Jesucristo, María, la Iglesia, la Escritura, los sacramentos, los hermanos, etc. Es Él quien hace bella y amable la vida. Él es el objeto de nuestra esperanza.

Pero, como afectado por una cierta timidez ante el lugar sagrado, el orante del salmo expresa su deseo de estar al menos en los atrios del templo (hasta con una cierta envidia de los gorriones y las golondrinas). En realidad, nuestro anhelo es vivir en la casa donde habita el Señor, estar con Él. Pero sabemos que aquí, en nuestra historia, no podemos aspirar, sino a estar en sus atrios. La Iglesia de aquí, que la tradición denominaba «militante», es justamente un atrio del templo donde Dios habita, la Iglesia del cielo.

La esperanza de Adviento revive aquella expectación que sentían los israelitas piadosos en tiempo de Jesús (como el anciano Simeón y la profetisa Ana): ver, escuchar, palpar al Mesías. Una vez que Jesús se presenta, de manera tan sorprendentemente humana, cualquiera podía reconocer que todavía estamos en los atrios del templo. Nuestra esperanza no se acaba aquí. El propio Jesús nos dirá en el Evangelio de san Juan que sostengamos la esperanza porque nos preparará sitio, en las estancias de la gloria donde Él habita en la casa del Padre.

Pero con el salmista nos sentimos legitimados para desear los atrios, la cercanía, la presencia real de Dios, aunque solo sea a través de realidades humanas.

Navidad es el inicio de la presencia real de Dios en realidades humanas. Lo cual es ya mucho más de lo que podía soñar Israel, que siguió escandalizándose de que el Dios altísimo se presentara tan humano. El Templo de Jerusalén no era más que un signo, un lugar que el pueblo de Israel dedicaba al encuentro orante con el Dios Todopoderoso, que no cabe en el cielo ni en la tierra.

Nosotros en cambio reconocemos que ese mismo Dios, por amor, «se ha encerrado» en la humanidad de Jesús, para ofrecerse al mundo. Y llegar hasta ahí ya es una gracia inmensa. La alegría esperada de la Navidad es justamente disfrutar de ese don.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIII Memorial Pere Tena per a Matías Augé, cmf

El Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona (CPL) ha atorgat el VIII Memorial Pere Tena de Pastoral Litúrgica al P. Matías Augé Benet, religiós claretà. El lliurament del guardó serà dimecres 9 de febrer de 2022, a les 12 h, a l'aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona.

Amb aquest memorial es vol posar de relleu el servei que el P. Matías Augé ha realitzat per a divulgar la refor-

ma litúrgica promoguda pel Vaticà II des de la seva funció de consultor, així com a professor —ara honorari—, del Pontifici Institut Litúrgic Sant Anselm de Roma i altres centres; perquè ha format molts professors de litúrgia de tot el món en la reforma litúrgica; perquè col·labora activament en revistes de prestigi en àmbit de la litúrgia i, en particular, com a articulista de la revista *Phase* del CPL.

► **Mons. Salvador Cristau Coll, nou bisbe de Terrassa.** El passat 3 de desembre de 2021, la Santa Seu va fer públic el nomenament del nou bisbe de Terrassa: Mons. Salvador Cristau Coll.

La diòcesi de Terrassa estava vacant després del trasllat de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses a la diòcesi de Sevilla i Mons. Cris-

tau, auxiliar de Terrassa des del 2010, ha restat al capdavant de la diòcesi com a administrador diocesà des del 15 de juny de 2021. Ara és bisbe electe de la diòcesi egarenca fins a la seva pressa de possessió, prevista per al dissabte 5 de febrer a les 11 h en la Santa Església Catedral Basílica del Sant Esperit de Terrassa.

Felicitats a la Diòcesi de Terrassa i al seu nou bisbe!

► **Benedicció del pessebre de la Casa de l'Església.** Dijous 2 de desembre va tenir lloc la benedicció del pessebre principal de la Casa de l'Església, que acull els qui arriben a la recepció de la seu diocesana. Un acte senzill que, com a Cúria, ens va ajudar a pren-

dre consciència del camí de preparació de l'Advent, que enguany recorrem més junts que mai, coincidint amb l'etapa diocesana del Sínode.

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ DE GENT GRAN

► **Trobada de Nadal de Vida Creixent.** Hi ha prevista, d'acord a les indicacions sanitàries, una senzilla celebració de Nadal d'aquest moviment de vida apostòlica per a la gent gran per al proper dimarts 21 de desembre, a les 17 h, a la Casa de l'Església.

Serà una ocasió de recordar el misteri del naixement de Jesús en un clima de família, amb les intervencions del coordinador de Vida Creixent, Cristóbal Macias; del consiliari, Mn. Xavier Ribas; i del bisbe Agustí Cortés.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

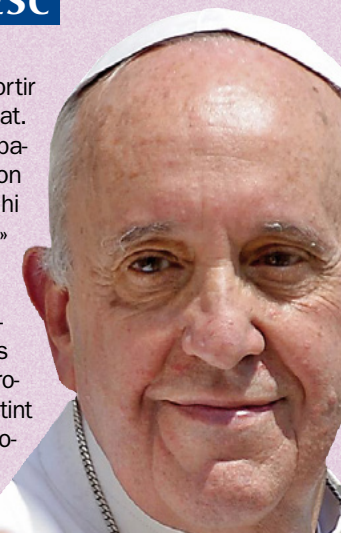

@Pontifex: «L'Eucaristia està davant nostre per a recordar-nos qui és Déu. No ho fa amb paraules, sinó de manera concreta, mostrant-nos a Déu com a Pa partit, com a Amor crucificat i lliurat» (12 de setembre).

@Pontifex: «La creu exigeix un testimoni límpid. Perquè la creu no vol ser una bandera que enarborar, sinó la font pura d'una nova manera de viure: el de l'Evangelí, el de les Benaurances» (14 de setembre).

@Pontifex: «No tinguin por de sortir a la trobada de qui està marginat. S'adonaran que surten a la trobada de Jesús. Ell els espera allí on hi ha fragilitat, no comoditat; on hi ha servei, no poder. Allí està Ell» (14 de setembre).

@Pontifex: «La veritable originalitat avui, la veritable revolució, és rebel·lar-se contra la cultura del provisor, és anar més enllà de l'instint i de l'instat, és estimar per a tota la vida i amb tot el nostre ésser» (14 de setembre).

Mans Unides: Encén la flama!

Mans Unides porta endavant des del 2013 l'activitat de sensibilització «24 hores», per promoure el compromís solidari, segons els seus objectius d'acabar amb la fam i pel desenvolupament integral dels països més pobres. Tothom hi és convidat, tothom pot il·luminar el

món... S'hi pot participar de diverses maneres, també, per exemple, publicant a les xarxes socials una imatge amb una espelma encesa, com a símbol del propi compromís solidari i d'adhesió al projecte.

Però també se celebren per tot arreu «esdeveniments de llum» on, ma-

terialment, es realitzen aquestes encenses d'espelmes (veure al web de **Mans Unides**). En les darreres setmanes, diverses parròquies i esglésies del nostre bisbat s'hi ha sumat a aquesta iniciativa de sensibilització, com ara les parròquies de Sant Antoni Abat i de Sant Joan Baptista, de

Vilanova i la Geltrú; la Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla i l'església de Sant Joan, de Sitges; la Parròquia de Santa Magdalena, de Canyelles; la Parròquia de Santa Maria, de Cubelles; la Parròquia de Sant Sadurní, de Sant Sadurní d'Anoia; la Basílica de Santa Maria, de Vilafranca del Penedès; la Parròquia de Sant Pere, de Gelida; la Parròquia de Sant Joan Baptista, de Sant Feliu de Llobregat; la Parròquia de Santa Maria i l'Església de la Mare de Déu de Montserrat, de Castelldefels.

Des de Mans Unides, un gran agraïment a tots els mossens i els feligresos que han fet possible aquestes activitats amb el seu esperit solidari.

Acció 24h de Mans Unides a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Feliu de Llobregat

Admissió als ordes dels futurs diaques

Divendres 3 de desembre les comunitats parroquials de Sant Andreu de la Barca, de Cervelló, de Santa Maria de Sales, a Viladecans, i de Sant Pere, a Gavà, van fer-se presents en aquest darrer temple parroquial acompanyant els futurs diaques Santiago B. Collantes, Manuel Arnedo, Francisco González i Antonio J. Herrera. El bisbe Agustí, en la seva homilia, va destacar que la crida a fer present el Crist Servidor en la comunitat, ha de portar esperança al nostre món que l'ha perdut a causa de la situació provocada per la pandèmia i que el porta a viure tancat i amb por. Després de l'homilia els quatre candidats varen manifestar públicament el seu desig de consagrar-se al servei de Déu i dels homes, com a resposta a la crida del Senyor i, amb la benedicció, varen ser admesos com a candidats al diaconat.

Els admesos als ordes, amb les seves esposes i el bisbe Agustí

AGENDA

- ▶ **Quart diumenge d'Advent a la catedral.** Avui, 19 de desembre, a les 12 h missa cantada i Concert de Nadal, a càrrec del Cor Argentum. A les 19 h, eucaristia presidida pel bisbe Agustí.
- ▶ **Missa de la nit de Nadal a la catedral.** Divendres 24 de desembre, a les 23 h, presidida pel bisbe Agustí.
- ▶ **Missa del dia de Nadal.** Dissabte 25 de desembre, a les 12.15 h, el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia a la Parròquia de Sant Pere Apòstol, de Sant Boi de Llobregat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

20. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 7,10-14 / SI 23 / Lc 1,26-38]. Sant Domènec (Domingo) de Silos, abat benedictí; sant Benjamí, patriarca; sant Macari, prev. i mr.

21. ■ Dimarts. [Ct 2,8-14 (o bé: So 3,14-18a) / SI 32 / Lc 1,39-45]. Sant Pere Canisi (1521-1597), prev. jesuïta i dr. de l'Església, nat a Nimega; sant Severí, bisbe i mr.; sant Glicerí, prev. i mr.; sant Temístocles, mr.

22. ■ Dimecres [1Sa 1,24-28 / SI: 1Sa 2,1.4-5.6-7.8abcd / Lc 1,46-56]. Sant Zenó o Zenon, mr.; santa Helena,

vg. clarissa; santa Francesca-Xaviera Cabrini, vg. fundadora, patrona dels emigrants.

23. ■ Dijous [MI 3,1-4.23-24 / SI 24 / Lc 1,57-66]. Sant Joan de Kety (1390-1473), prev. de Cracòvia; sant Sèrvul el Paralític; santa Victòria, vg. i mr.

24. ■ Divendres [2Sa 7,1-5.8b-12.14a.16 / SI 88 / Lc 1,67-79]. Sant Delfi, bisbe; santa Adela, abadessa; santa Irmina, vg. princesa.

25. □ Dissabte [Nit: Is 9,2.4.6-7 / SI 95 / Tt 2,11-14 / Lc 2,1-14. Alba: Is 62,11-12 / SI 96 / Tt 3,4-7 / Lc 2,15-

20. Dia: Is 52,7-10 / SI 97 / He 1,1-6 / Jo 1,1-18 (o bé, més breu: 1,1-5.9-14)]. Nadal de Nostre Senyor Jesucrist, a Betlem de Judea.

26. □ Diumenge vinent, la Sagrada Família: Jesús, Maria i Josep (lit. hores: 1a setm.) [Sir 3,3-7.14-17a / SI 127 / Col 3,12-21 / Lc 2,41-52 (o bé: 1Sa 1,20-22.24-28) / SI 83 / 1Jo 3,1-2.21-24 / Lc 2,41-52]. Sant Esteve, diaca i protomàrtir (35) a Jerusalem; sant Dionís, papa (259-268) i màrtir; sant Zòsim, papa (grec, 417-418).

Diumenge IV d'Advent (C)

COMENTARI

«Vinc a fer la vostra voluntat»

Tot ens parla ja de Nadal i, per tant, les lectures d'avui també ens fan present aquesta proximitat del naixement del Senyor. La primera lectura ja ens diu que serà a Betlem on naixerà el Messies: *Tu Betlem, petita per a figurar entre les famílies de Judà: de tu sortirà el qui ha de regir Israel. Els seus orígens són llunyans, des dels temps eterns.* Hi podem veure una clara al·lusió a la divinitat de Crist. *Es presentarà a fer de pastor... viuran en pau, perquè ara serà gran d'un cap a l'altre de la terra. Ell serà la pau.* La pau serà una de les paraules que ressonaran la nit de Nadal i durant tot aquest temps. Ell és la pau!

La carta als hebreus ens anuncia l'actitud de Crist en venir al món. *Li diu a Déu: No volem oblacions ni sacrificis.* Quina serà doncs, la seva missió, la seva ofrena al Pare? *Déu meu, vinc a fer la vostra voluntat.* Per tant, ja no calen sacrificis ni holocaustos en el temple; ara només cal unir-nos al Crist fent sempre la voluntat del Pare. Per això al final afirma: *A nosaltres ens ha santificat l'ofrena del cos de Jesucrist, feta una vegada per sempre per complir aquesta voluntat de Déu.* Jesús, durant tota la seva vida mortal, no buscarà altra cosa que fer sempre la voluntat del Pare. Aquest és el sacrifici o l'ofrena que vol el Senyor.

l'Evangelí ja ens mostra el Senyor no nascut encara però sí present ja en el si de la seva mare. Per això, *Elisabet, plena de l'Esperit Sant,* descobreix una altra realitat, molt més profunda, en la seva cosina: *Qui soc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me.* És el Senyor, el seu Senyor, el que hi ha en el si de la seva cosina. I el fill que també espera Elisabet (Joan Baptista) experimenta igualment en el seu si la presència d'aquell que anunciarà més tard, aquell que batejarà amb la força de l'Esperit. Elisabet subratlla sobretot la fe de Maria: *Feliç tu que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber es complirà.* Amb la mateixa fe, creiem que l'infant de Betlem és el Salvador del món, la pau de tots els homes, el Déu encarnat per nosaltres.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia de Miquees (Mi 5,1-4a)

Això diu el Senyor: «Tu Bet-Lèhem Efrata, petita per figurar entre les famílies de Judà: de tu en sortirà el qui ha de regir Israel.» Els seus orígens són llunyans, des dels temps eterns. Els tindrà abandonats fins que la mare haurà tingut un fill; aleshores la resta dels germans tornarà cap al poble d'Israel. Es presentarà a fer de pastor amb la majestat del seu Déu, amb la glòria del nom del Senyor. I viuran en pau, perquè ara serà gran d'un cap a l'altre de la terra. Ell serà la pau.

▶ Salm responsorial (79)

R. *Déu de l'univers, renoveu-nos, feu-nos veure la claror de la vostra mirada, i serem salvats.*

Pastor d'Israel, escolteu-nos. / Vós que teniu querubins per carrossa, / desvetlleu el vostre poder, / veniu a salvar-nos. R.

Déu de l'univers, / gireu des del cel els vostres ulls, / veniu i visiteu aquesta vinya, / que la vostra mà havia plantat / i havia fet robusta i forta. R.

Que la vostra mà reposi / sobre l'home que serà el vostre braç dret, / el fill de l'home a qui vós doneu la força. / No ens apartarem mai més de vós; / guardeu-nos la vida / perquè invoquem el vostre nom. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 10,5-10)

Germans, Crist deia a Déu quan entrà al món: «No volem oblacions ni sacrificis, però m'heu format un cos; no exigiu l'holocaust ni l'expiació. Per això us dic: Com està escrit de mi en el llibre, Déu meu, vinc a fer la vostra voluntat.» Primer ha dit: «Les oblacions i els sacrificis, l'holocaust i l'expiació, no els volem ni els exigiu», encara que totes aquestes ofrenes són precisament les que la llei prescrivia. Després afegeix: «Vinc a fer la vostra voluntat.» Adoneu-vos com suprimeix tot el que deia abans i ho substitueix pel que diu després. A nosaltres ens ha santificat l'ofrena del cos de Jesucrist, feta una vegada per sempre per complir aquesta «voluntat» de Déu.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 1,39-45)

Per aquells dies, Maria se n'anà decididament a la Muntanya, a la província de Judà; entrà a casa de Zacaries i saludà Elisabet. Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria el nen saltà dins les seves entranyes, i Elisabet, plena de l'Esperit Sant, cridà amb totes les seves forces: «Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes. Qui soc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me? Mira: tan bon punt he sentit la teva salutació, el nen ha saltat d'entusiasme dins les meves entranyes. Feliç tu que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber, es complirà.»

▶ Lectura de la profecia de Miqueas (Miq 5,1-4a)

Esto dice el Señor: «Y tú, Belén Efratá, pequeña entre los clanes de Judá, de ti voy a sacar al que ha de gobernar Israel; sus orígenes son de antaño, de tiempos inmemoriales. Por eso, los entregará hasta que dé a luz la que debe dar a luz, el resto de sus hermanos volverá junto con los hijos de Israel. Se mantendrá firme, pastoreará con la fuerza del Señor, con el dominio del nombre del Señor, su Dios; se instalarán, ya que el Señor se hará grande hasta el confín de la tierra. Él mismo será la paz».

▶ Salmo responsorial (79)

R. *Oh, Dios, restáuranos, que brille tu rostro y nos salve.*

Pastor de Israel, escucha, / tú que te sientas sobre querubines, resplandece. / Despierta tu poder y ven a salvarnos. R.

Dios del universo, vuélvete: / mira desde el cielo, fíjate, / ven a visitar tu viña. / Cuida la cepa que tu diestra plantó, / y al hijo del hombre que tú has fortalecido. R.

Que tu mano proteja a tu escogido, / al hombre que tú fortaleciste. / No nos alejaremos de ti: / danos vida, para que invoquemos tu nombre. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 10,5-10)

Hermanos: Al entrar Cristo en el mundo dice: «Tú no quisiste sacrificios ni ofrendas, pero me formaste un cuerpo; no aceptaste holocaustos ni víctimas expiatorias. Entonces yo dije: He aquí que vengo —pues así está escrito en el comienzo del libro acerca de mí— para hacer, ¡oh Dios!, tu voluntad». Primero dice: «Tú no quisiste sacrificios ni ofrendas, ni holocaustos, ni víctimas expiatorias», que se ofrecen según la ley. Después añade: «He aquí que vengo para hacer tu voluntad». Niega lo primero, para afirmar lo segundo. Y conforme a esa voluntad todos quedamos santificados por la oblación del cuerpo de Jesucristo, hecha una vez para siempre.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 1,39-45)

En aquellos días, María se levantó y se puso en camino de prisa hacia la montaña, a una ciudad de Judá; entró en casa de Zacarías y saludó a Isabel. Aconteció que, en cuanto Isabel oyó el saludo de María, saltó la criatura en su vientre. Se llenó Isabel del Espíritu Santo y, levantando la voz, exclamó: «¡Bendita tú entre las mujeres, y bendito el fruto de tu vientre! ¿Quién soy yo para que me visite la madre de mi Señor? Pues, en cuanto tu saludo llegó a mis oídos, la criatura saltó de alegría en mi vientre. Bienaventurada la que ha creído, porque lo que le ha dicho el Señor se cumplirá.»